

**When you
got stuck at
Schiphol
I
walked**

ODIN
MIKJÁLS
SONR

**When you
got stuck at
Schiphol
I
walked**

Colofon

Auteur: Oðin Mikjálsson

ISBN: 978-94-6538-388-0

Omslagontwerp: Oðin Mikjálsson

Foto's: Oðin Mikjálsson, tenzij anders aangegeven

Uitgave: 17 januari 2026

Uitgegeven via: Brave New Books

© 2026 Oðin Mikjálsson. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Disclaimer

Dit boek is een werkje van creatieve (non)fictie. De gebeurtenissen en personages zijn samengevoegd, ingekort of geanonimiseerd om het verhaal te dienen. Overeenkomsten met bestaande personen of situaties zijn geen feitelijke weergave van de werkelijkheid.

De in dit boek genoemde merknamen, locaties of media-uitingen worden uitsluitend gebruikt ter sfeerverbeelding en context. Zij duiden geen commerciële samenwerking of goedkeuring aan.

ð

I N H O U D

Freeze

†

Droge kut, Lood in de schoenen

Gloeiende kolen

Even Stampen

Blijven lachen

Happy Feet

‖

De dood van de Pastoor

Adam's Apples

Tantra Retreat

Het horizontale linkeroor

Blijven lopen

Kraaloogjes in mijn schrijfgrot

Groene Oase

|

Na de zekerheid

Il Grande Miracolo

Het dure sjaaltje

‡

Appendices

Aambeeld

Ufo

Roltrap

stappen langs dood vuurwerk

Freeze

Op de eerste zaterdag van 2026 liep ik op de roltrap bij de Albert Heijn van het Zuidplein in Rotterdam. Ik droeg een rugtas vol boodschappen en stevige wandelschoenen omdat ik net dauw trapte in de sneeuw. In mijn handen hield ik een los brood dat niet in de tas paste en drie bolletjes hyacint die ik had meegenomen als de belofte van de lente.

Ik stond wel stevig in mijn schoenen maar de man achter mij niet.

De roltrap deed het niet. De treden waren net kliffen waarbij je van rotsblok naar rotsblok moet springen als berggeit. Terwijl ik naar beneden liep, hoorde ik iemand vallen.

Fuck, dichtbij!
Zijn voet komt tegen mijn voet tot stilstand
als een zachte kus.

Ik draaide me om en zie een man
diagonaal op zijn rug liggen.
Lang haar, mijn leeftijd.
Scheef van de schrik.

‘M’n rug’, kreunt hij.

‘Blijf even zitten,’ zeg ik.
Het klonk dwingender dan ik bedoelde.
Hij ging zitten op een trede en begon adem te halen.
Zijn borst bewoog als een ja-knikker, toen hij zei: ‘Ja, het gaat’.

Een blonde man aan de andere kant van de roltrap, ook met lang haar,
mengde zich in het gesprek. Iets in hem deed me denken aan een oude Viking uit het Noorden.

‘Sta toch op man, kun je alles voelen,
of zal ik 112 bellen?’

Op eigen kracht.

‘Gaat het?’ vroeg ik nog maar eens. Ik zie de trilling in zijn borst toenemen.
Hij ademt zich omhoog

en trekt zich met gevulde boodschappentas en al aan het grijprubber omhoog.

Tijd om me weer om te draaien.
In een cirkel van zeker 15 meter stond iedereen stil.
Getuigen, ieder met een eigen verhaal in het hoofd, met de ogen op mij gericht.
Mijn brood zat verkrampt in mijn linkerhand, tussen twee vingers.

‘Mijn bolletjes...’

Ik keek een vrouw aan met zwarte krullen en een bril.
Ze keek quasi-onverschillig links en rechts van haar op de grond.
‘Nee, niet gezien hoor’.

In de leegte lag een omgevalen boodschappenwagentje onderaan de roltrap
midden op het pad naar de lift
bovenop de put.

Daar lagen de bollen.

Het plastic groene potje met gaatjes, waardoor die zo goedkoop was, leeg op zijn kant.
Gelukkig had ik de witte bloempot er niet bij gekocht.
Stel je voor: De kus van de voeten, gevolgd door het gekletter van porselein op het
boodschappenwagentje op de put.

Nu, achteraf, hoor ik de bolletjes praten als minions die net hun schurk hadden gevonden.
‘Oh jee, nu al?’ roepen ze in koor, als ze daar vliegen.
De schreeuw nog in de lucht
smakkende voeten

‘Als we nu eens op dat karretje mikken’ roept de bol waarvan het eerste puntje paars piekt.

‘Zul je wat meemaken joh’ kwettert het jonkie dat net met één oog het eerste leven ziet.

‘Humm’ trilt die met gebroken puntjes aan het loof als zwarte piet.

Hij perst zijn gewicht naar beneden.

‘Ik ben er geweest, Hummm.’

Als de freeze weer langzaam begint te ontdooien
weet het paarse bloemetje, met het puntje van zijn tong uit de mond,
een torderende beweging in zijn val te slingeren.

Het lukt!

‘Yippeeh’, kraait de jongste.

Tijdens het ‘...eee...’ verandert de toon.

Zijn blik reikt nu verder dan de afstand tussen tepel en lip.

Getroffen door de frisse helderheid schudt Humpie zijn bolle buik.

‘Plop’

onderbreekt het groene plastic hen, als hij midden op z’n reet landt op een zijstang.

‘Oh jee, daar gaan we weer’, analyseert de heldere.

‘Hou je vast!’ raspt de geknakte.

Maar dat lukt niet

ieder beweegt zich in een eigen boogje.

Als nageboorte
ploppen de verse wortels
van de kasgekweekte plofbollen
uit het groene potje.

‘Jullie hebben het meeste nog bij je’

mompel ik goedkeurend

als ik ze weer bij elkaar raap

‘in je bolle buikje.’